

kunnet bære. Det var jo kun kort Tid efter hendes Død, at han aflivede sig.«

De sad et Øjeblik tavse begge to, mens Blæsten klagede sig som et Barn henne i Sprækken under Døren ud til Forstuen.

»Hvorfor fortæller du mig i Grunden alt det?« spurgte Inger og saae mistænksomt over paa ham. »Vi talte jo om noget ganske andet.«

»Fordi jeg synes, Inger, at den Tragedie kan tjene til Belæring — og til Advarsel — ogsaa for os.«

Stoppestrømpen sank igen ned i Skødet.

»For os! — For os! — Hvad mener du?«

Per saae mod Gulvet og svarede ikke. Han var pludselig bleven saa hvid i sit Ansigt, at Inger uvilkaarlig brød ud i et lille Angstraab.

»Hvad er det dog, du har for i disse Dage, Per? Har jeg gjort dig noget imod? Eller Børnene? Saa sig dog, hvad der er i Vejen!«

Men Per kunde ikke faa Ordet sagt.

»Du er syg, min Ven! Og du veed ikke rigtig selv, hvad du siger. Du tager i den sidste Tid alting saa tungt, saa tungt. Og jeg, som netop har en saadan Trang til at være glad i disse Dage og glemme alle vore Bedrøveligheder! Det er til at fortvivle over! Hvad er det nu, du gaar og plager dig med? Er det vore Pengesager, min Ven? — Eller — —?«